

Publicerad 2015-12-16 09:28 av fannypauline

Du försvann in i Norrlands skogar och jag är kvar här.

Vi träffades gatan nedanför Kumlas slott,
där allt såldes för pengar.

Jag skrämdes först av dina ärrade armar.

Kroppen full av bläck.

Sen mötte jag din blick och jag var fast.

Du levde i ett svart sorl av mörka krafter.

Försökte överleva dag för dag.

Nu var du här.

Pånyttfödd och naken.

Det fanns inga löften bara förhoppningar.

En dag tog vågade jag.

En vecka senare träffades vi ute i skogen.

Hjärta.

Jag trodde jag var kär.

Kär i en knarkare. En dömd man.

Inte för allt det utan för den du var inuti.

Jag trodde och hoppades du var starkare än dina mörkaste dagar.

Men jag insåg sedan att det finns något inom oss som tar över ibland.

Dödar allt annat.

Nu ses vi aldrig mer.

Du försvann in i Norrlands skogar och jag är kvar här.

Ibland träffar jag din gamle vän och frågar hur du mår.

Sist sa han att du hamnat i klorna på demonerna igen.

Norrland har dig i sitt kyliga grepp.

Den enda vägen ut är därifrån och genom dig själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren fannypauline med Poeter.se id #34808 innehar upphovsrätten